

k dalšímu jednání a rozhodnutí bylo vysloveno odvolacím soudem jen na základě jeho mylného právního názoru o závaznosti nálezu vydaného nepřislušnou rozhodčí komisí, bylo důvodnému rekursu vyhověti a usnésti se, jak se stalo.

Čís. 10070.

Dávka z majetku a z přírůstku na majetku (zákon ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n.).

Není třeba, by berní úřad prokázal, kolik činí celá vyměřená dávka, stačí doklady o tom, kolik vypadá z dávky na vydraženou nemovitost a kolik činí její čistá hodnota ke dni 1. března 1919.

Platnost a trvání zákonného zástavního práva pro dávku z majetku nepředpokládá, že proti vlastníku hypoteky bylo věcné ručení již uplatněno platební výzvou ve smyslu prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n.

Exekuční soud, vyřizuje odpor proti přikázání dávky z majetku, může rozhodnouti též právní otázku, zda placením nastal zánik pohledávky na dávce z majetku, je-li skutkový podklad zcela nesporný; není-li tomu tak, jest poukázati odpor na pořad správní.

(Rozh. ze dne 3. července 1930, R I 390/30).

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost přikázal soud první stolice v přednostním pořadí na dávku z majetku a z přírůstku na majetku 431.023 Kč. Odporu knihovnických věřitelů proti tomuto přikázání soud první stolice nevyhověl z těchto důvodů: Věřitelé podali odpor proti přikázání dávky z majetku a z přírůstku na majetku ve výsadním pořadí a proti její výši, uvádějíce, že dávka není náležitě doložena, že požívá výsadního práva zástavního jen do 30%, že na celou dávku bylo již uplaceno Kč 3,050.414-78, což se mělo rozvrhnouti a na což nebyl vzat zřetel, a že nebyl vzat zřetel na bonifikaci pro předčasné placení a posléze, že nebylo uplatněno věcné ručení. Avšak výkazem III dlužné dávky z majetku ze dne 12. listopadu 1928 připojeným k přihlášce berního úřadu ze dne 12. listopadu 1928 přihlášky pol. 160/27 a přípisem berní správy ze dne 16. října 1928 jest přikázána pohledávka i co do důvodu i co do výše dostatečně doložena a nepadá na váhu, co bylo až dosud na celkovou dávku uplaceno, a proto bylo odpor v tomto směru odmítnouti. Rekursní soud nepřikázal dávku z majetku a z přírůstku na majetku v přednostním pořadí. Důvody: Banka L. společně s bankou P. podala při rozvrhovém roku odpor proti přihlášené dávce z majetku a z přírůstku na majetku z důvodů uvedených v protokolu o jednání při rozvrhovém roku, zejména také z toho důvodu, že nebylo prokázáno věcné ručení dlužníků a že přihláška jest nejasná a nedoložená, zejména v tom směru, že není prokázáno, že splátky na dávku z majetku byly na jednotlivé objekty, zejména také na vydražený pivovar, rovnoměrně rozděleny. Prvý soud při-

hlášenou dávku z majetku a z přírůstku na majetku 431.023 Kč s úroky z prodlení z jednotlivých splátek do 30. dubna 1927 ve výši 120.406 Kč 90 h přikázal v přednostním pořadí, odmítnuv odpory shora uvedených dvou věřitelů. Důvody, které prvý soud pro přikázání dávky v napadeném usnesení uvedl, neopodstatňují však podle zákona, by mohla býti přihlášená dávka přikázána bernímu úřadu v přednostním pořadí. Proto uznal soud rekursní stížnost banky P. proti přikázání odůvodněnou.

Z exekučních spisů, zejména z knihovního výpisu, jest zřejmo, že dlužníci nebyli dnem 1. března 1919 majiteli prodaného pivovaru, neboť stali se jimi teprve na základě tržové smlouvy ze dne 15. října 1922. Za dávku tudíž osobně neručí. V takovém případě musí podle prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920 čís. 463 sb. z. a n. o dávce z majetku věcné ručení býti uplatňováno zvláštní platební výzvou držitele ručící nemovitosti, obdobným způsobem, jako osobní ručení za dávku [k § 62 (1 až 5)]. Prováděcí nařízení k § k 61 stanoví v tomto směru: Proti této výzvě platební může býti podán rekurs do třiceti dnů po doručení k Zemskému finančnímu úřadu, a to jak co do povinnosti ručení, tak i co do správnosti vyměření dávky. Tato zásada platí i pro uplatňování ručení věcného, jak tomu svědčí poslední odstavec k § 62 prováděcího nařízení: »Jinak platí co do uplatňování věcného ručení, s výhradou zvláštních ustanovení § 62 odst. (2) a (3), obdobně předpisy o osobním ručení za dávku«. O tom, že tomuto zákonnému předpokladu věcného ručení bylo berním úřadem vyhověno, doklady předloženy nebyly, ač pravoplatná zvláštní platební výzva jest zákonným předpokladem věcného ručení. Zástupce finanční prokuratury obmezil se v té příčině při rozvrhovém roku na poukaz k tomu, že dokladů takových netřeba. Zákon však, pokud se týče prováděcí nařízení k němu, ukládá povinnost platební výzvy zcela všeobecně a imperativně, tudíž v každém případě, a výjimky nestanoví nikde. Že zákon platební výzvě přikládá zvláštní význam, plyne z toho, že proti ní co do přípustnosti věcného ručení a číselného výpočtu částek v ní uvedených připustil zvláštní opravný prostředek k Zemskému finančnímu ředitelství. V projednávaném případě bylo proto třeba, by buď byla předložena ona zvláštní platební výzva, nebo aspoň osvědčeny byly veřejnými listinami všechny okolnosti, jež by ve výzvě musely býti uvedeny. Přihláška berního eráru není však ve smyslu § 210 ex. ř. takto doložena, není tudíž řádně osvědčena a proto již z tohoto důvodu neměla přihlášená dávka z majetku a z přírůstku na majetku býti ve výsadním pořadí přikázána (rozhodnutí nejv. soudu čís. 7301 sb. n. s.). Přikázání dávky z majetku a z přírůstku na majetku prvním soudem jest však neodůvodněné proto, že listinný doklad přihlášky dávky té neodpovídá § 210 ex. ř. V přípisu ze dne 16. října 1928 sdělila berní správa, že reasumce dávky z majetku a z přírůstku na majetku, předepsané bývalému majiteli panství S., jest již pravoplatně skončena. V přípisu tom není však uvedeno, kolik činila celková dávka podle výsledku reasumce. V přípisu tom jest dále uvedeno, že z celkové předepsané dávky z majetku a z přírůstku na majetku připadá na prodaný pivovar s příslušenstvím poměrná částka 431.023 Kč s příslušnými úroky z prodlení, která

podle § 62 (1) zákona ze dne 8. dubna 1920 čis. 309 sb. z. a n. požívá zákonného práva zástavního, jemuž přísluší přednost přede všemi na nemovitostech pivovaru váznoucími právy a pohledávkami ze soukromoprávních nebo ze zákonných titulů. Zároveň se v přípisu tom potvrzuje, že pivovar s přísl. jest oceněn pro vyměření dávky z majetku a z přírůstku na majetku podle ukládacích spisů k 1. březnu 1919 na 1,741.845 Kč a částka dávek na pivovar vypadající nepřevyšuje 30% zjištěné ceny pivovaru. Jak správně stěžovatelka ve stížnosti k tomu poukazuje, není z přípisu zřejmo, ani, kolik činila čistá hodnota ke dni 1. března 1919, neboť mluví se tu o hodnotě všeobecně, ač pro posouzení podmínek § 62 zákona čis. 309 z roku 1920 k § 62 čis. 4 jest udati čistou hodnotu nemovitosti, totiž hodnotu zjištěnou po srážce dluhů a břemen na vydražené nemovitosti váznoucích. Toho v souzeném případě ani v přípisu ani v přihlášce není, a není proto přihláška co do průkazu podmínek § 62 zákona čis. 309/20 sb. z. a n. řádně doložena. Přihláška berního úřadu je však také nejasná. Jak z přípisu berní správy ze dne 7. března 1927 vidno, činila celková dávka předepsaná vlastníku vydražené nemovitosti 1. března 1919 původně 6,452.016 Kč, z nichž připadalo na vydraženou nemovitost 647.977 Kč. V přihlášce berního úřadu jest uvedeno, že následkem vyřízení odvolání se svého času vznesené nároky eráru »značně změnily resp. snížily«. Při rozvrhovém roku uvedl zástupce finanční prokuratury, že z celkové dávky z majetku 3,334.169 Kč 20 h připadá na vydraženou nemovitost částka 431.023 Kč, kteréžto udání jest prý potvrzeno i přípisem berní správy. Certifikátem berní správy ze dne 24. listopadu 1928 jest však osvědčeno, že na celkovou dávku bylo do dne 10. února 1928 zapláceno splátkami hotově 3,060.414 Kč 76 h. Splátky na dávku z majetku jest však účtovat na všecken majetek dávkou dotčený rovnoměrně, jak tomu svědčí § 62 zák. čis. 309/20 a k § 62 (1) posl. al. nař. čis. 463/20 sb. z. a n., podle nichž požívá dávka na nemovitostech zákonného práva zástavního jen co do částky poměrně na ně připadající a nejvýše do 30% čisté hodnoty. Podle toho náleží exekučnímu soudci, by podle splátek vyšetřil, jaká kvota z celkové částky připadala na vydraženou nemovitost, kolik z ní poměrně ze zaplacených částek jest již uhrazeno a kolik jest ještě nedoplaceno. V těchto směrech neměl však exekuční soudce v předložených dokladech podklad pro toto šetření a nebyl také povinen v té příčině přihlášku nechati doplniti, zvláště když nejasnosti přihlášky svědčilo dále také to, že v protokolu o rozvrhovém roku ze dne 24. listopadu 1928 udána jest celková dávka 3,334.169 Kč 20 h, kdežto podle certifikátu ze dne 24. listopadu 1928 bylo na dávku hotovými splátkami zapraveno již 3,060.414 Kč 76 h, takže by vlastně zbýval jen neuhraný nedoplatek 273.754 Kč 40 h z celkové dávky. Vzhledem k tomu, co shora uvedeno, pochybil prvý soud, příkázav přihlášenou dávku z majetku a z přírůstku na majetku s úroky úhrnem 551.429 Kč 90 h v přednostním pořadí.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten rozum, že poukázal odpor proti příkázání dávky z majetku a z přírůstku na majetku,

opřený o placení dávky, na pořad správní, a poukázal soud první stolice, by ve smyslu § 231 ex. ř. dále jednal.

D ů v o d y:

Berní úřad přihlásil ke dražbě dávku z majetku s úroky ve výši 668.882 Kč 80 h a odvolal se na přípis berní správy ze dne 7. března 1927, z něhož je patrné, že celkový předpis dávky činil 6,452.016 Kč, že z toho připadá na vydražené nemovitosti 646.977 Kč, že tyto nemovitosti byly pojaty do základu pro vyměření dávky čistou hodnotou 1,741.845 Kč, takže dávka požívá zákonného zástavního práva na vydražené nemovitosti do 30% čisté hodnoty, tedy částkou 522.553 Kč 50 h. Řečený přípis berní správy jest dokladem ve smyslu § 210 ex. ř.; jest jednak veřejnou listinou vydanou berní správou v mezích jejího úředního oprávnění a proto podává podle § 292 c. ř. s. plný důkaz o tom, co úřad v ní úředně prohlásí. Jednak obsahuje také ono potvrzení všechny údaje, které potřeboval exekuční soud, by mohl posouditi, zda a do jaké míry dávka s úroky požívá zákonného zástavního práva na vydražené nemovitosti ve smyslu § 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. Pro posouzení, zda a do jaké výše požívá dávka zákonného zástavního práva, jest totiž doložiti exekučnímu soudu, v jaké výši byla zjištěna čistá hodnota vydražené nemovitosti v ukládacím řízení ke dni 1. března 1919 a jaká částka vypadá z celé dávky na vydraženou nemovitost (srov. k tomu nálezy nejv. soudu čís. 4239, 3855, 3978, 4504, 4933, 5529, 5635 sb. n. s.). Je věcí příslušných finančních úřadů zjistiti a vysloviti, jaká část dávky připadá na nemovitost a jaká jest její čistá hodnota. Soud rozvrhující nejvyšší podání zkoumá jen, zda se požadovaná dávka podle předložených dokladů týká vydražené nemovitosti a zda, co účtováno, nepřehlížeje k příslušenství, nepřevyšuje 30% zjištěné čisté její hodnoty (srov. nál. čís. 6446 sb. n. s.). Bylo tedy na berním úřadě jen, by doložil, kolik vypadá z dávky na vydraženou nemovitost a kolik činí její čistá hodnota ke dni 1. března 1919. To se stalo jak přípisem berní správy ze dne 7. března 1927 ohledně původní výměry dávky a ve spojení s ní také ohledně snížené dávky přípisem téže berní správy ze dne 16. října 1928. Nebylo potřebí, by úřad dokládal, kolik činila celá vyměřená dávka. Není správné, že nebylo doloženo, kolik činila podle ukládacích spisů čistá hodnota vydražené nemovitosti ke dni 1. března 1919. Třeba to není docela jasně vyjádřeno v přípisu ze dne 16. října 1928, že částka 1,741.845 Kč jest čistou hodnotou vydražených nemovitostí, plyne to jasně z přípisu ze dne 7. března 1927, k němuž soud také musil z úřadu přihlídnouti. Není tedy správným názor rekursního soudu, že berní úřad a likvidující finanční prokuratura nedoložila podle § 210 ex. ř., zda a pokud účtovaná dávka požívá zákonného zástavního práva na vydražených nemovitostech. Rekursní soud nemá pravdu ani v tom, že zákonné zástavní právo za dávku, věcné ručení nemovitosti za ni, předpokládá, že proti vlastníku hypoteky bylo věcné ručení již uplatněno platební výzvou ve smyslu prováděcího nařízení ze dne 27. července 1920, čís. 463 sb. z. a n. Pro platnost a trvání

zákonného zástavního práva za dávku není předpokladem, že se platební výzva stala. Té jest potřebí, by správní úřad proti vlastníku hypoteky ve správním řízení mohl dávku přímo dobývati, že však jest jsoucnost zákonného zástavního práva nebo věcného ručení za dávku závislá na předchozím platebním vyzvání vlastníka hypoteky, zákon nikde nestanoví. Exekuční soud má řešiti jen otázku, zda zákonné zástavní právo za dávku na nemovitosti vázne a do jaké výše, a právě za tím účelem má likvidující úřad doložiti, co bylo shora uvedeno. Tento doklad může býti podán buď platební výzvou, která musí obsahovati potřebná data o jsoucnosti práva zástavního a výši ručení, buď jinak i bez platební výzvy jinými doklady (srov. nář. čís. 7301 sb. n. s.). Není tedy podmínkou věcného ručení, aniž jeho uplatnění v exekučním řízení při rozvrhu, by byla prokázána platební výzva na vlastníka hypoteky. Ani v tom nemá rekursní soud pravdu, že příkázání dávky vadí nejasnost přihlášky. Je-li uvedeno v první přihlášce k dražbě ze dne 7. března 1927, že celková dávka činila 6,462.016 Kč, že z toho vypadá na vydražené nemovitosti 647.970 Kč, a v nové přihlášce, že se nároky eráru snížily, a uvedl-li při rozvrhu zástupce státu, že z celkové dávky 3,334.169 Kč 20 h vypadá na vydražené nemovitosti 431.023 Kč, bylo jasno, za jakou část dávky vázne na nich zástavní právo. Bylo-li dále doloženo přípisem berní správy, že požadovaná částka 431.023 Kč nepřesahuje 30% čisté hodnoty zjištěné ke dni 1. března 1919, nebylo v přihlášce nejasnosti. Ani tím, že byl k přihlášce berního úřadu přiložen výkaz o splátkách na dávku, nestala se přihláška nejasnou, ano bylo jasno, kolik stát na dávce žádá a jak to odůvodňuje. O tom, zda placením zanikl právě tento dluh a do jaké míry, tedy o trvání veřejnoprávní pohledávky, rozhoduje úřad správní. Exekuční soud může ovšem při vyřízení odporu rozhodnouti také právní otázku, zda placením nastal zánik pohledávky veřejnoprávní, ale jen, je-li skutkový podklad zcela nesporný. Pokud není jisto a nesporno, že bylo placení správním úřadem přijato na onu část dluhu, za kterou ručí věcně vydražená nemovitost, nemůže exekuční soud sám vyřídit odpor proti přihlášce z důvodu placení. Ježto stát účtoval na dávce z majetku s úroky při rozvrhovém roku 522.553 Kč 50 h a nebylo nesporno, nač splátky byly konány, zejména, zda právě jen na část dávky, která byla kryta zástavou na vydražených nemovitostech tak, by zástava zanikla, bylo poukázati odpor proti příkázání na pořad správní. Proto bylo dovolacímu rekursu vyhověti potud, pokud nebyla dávka příkázána pro nedostatek platební výzvy, pro nedostatečnost přihlášky pohledávky a zástavního práva podle § 210 ex. ř., z části pak bylo vyhověti rekursu potud, pokud byl odpor z důvodu zaplacení dávky vyřízen již exekučním soudem a nebyl poukázán na pořad správní.

Čís. 10071.

Hromadění exekučních návrhů (§ 14 ex. ř.).

Vymáhající věřitel nemusí několika exekučních prostředků použití v jediném exekučním návrhu, aniž musí vyčkati výsledek navrženého způsobu exekuce, než zakročí o další způsob exekuce.